

Sygn. akt III K 65/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Skórniak

Protokolant: Anna Kamińska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oławie

po rozpoznaniu w sprawie **Z. K.**

oskarżonego o czyn z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.

z urzędu

w przedmiocie uznania się niewłaściwym miejscowo i przekazania sprawy sądowi właściwemu

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

postanawia

uznać się niewłaściwym sprawę przekazać sądowi właściwemu - Sądowi Rejonowemu w Oławie II Wydziałowi Karnemu, jako rzeczowo i miejscowo właściwemu w sprawie.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Oławie w dniu 28 listopada 2012 roku skierował do Sądu Rejonowego w Oławie akt oskarżenia przeciwko Z. K., zarzucając mu popełnienie czynu z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Oławie uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał tut. Sądowi Okręgowemu. W uzasadnieniu wskazał, iż przyjęta przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna czynu zarzuconego oskarżonemu może być nieprawidłowa, „gdyż nie można wykluczyć, iż zachowanie oskarżonego powinno zostać zakwalifikowane jako usiłowanie zabójstwa, tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a w tej sytuacji właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy będzie Sąd Okręgowy we Wrocławiu”.

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2013 r., w sprawie IV Kz 46/13, Sąd Okręgowy we Wrocławiu IV Wydział Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone przez oskarżonego postanowienie Sądu Rejonowego w Oławie.

Sąd zważył co następuje.

W pierwszej kolejności zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż Sąd nie jest związany przyjętym przez oskarżyciela opisem zarzuconego czynu, może więc dokonywać oceny prawidłowości opisu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej, a w konsekwencji tego przekazać sprawę innemu sądowi jako właściwemu (art. 35 § 1 k.p.k.) także przed rozprawą (art. 339 § 1 pkt 3 k.p.k.). Jednakże, co należy podkreślić, decyzja taka powinna być ograniczona do sytuacji jednoznacznej, zatem nie powinno się jej podejmować, gdy wywodzi się ją z badania i oceny dowodów, przynależnych do badania na rozprawie. Sąd nie może bowiem przed rozprawą dokonywać merytorycznej oceny dowodów, poza sytuacją oczywistą. Nie może przesądzać kwestii podlegających rozstrzygnięciu przy wyrokowaniu. (tak postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5.03.2008 r., w sprawie II AKz 100/08)

Tymczasem Sąd Rejonowy w uzasadnieniu postanowienia w przedmiocie przekazania sprawy, opierając się tak na zeznaniach W. J. (k. 57), jak i opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej (k. 123, abstrahując od tego, iż biegły nie określa kwalifikacji prawnej czynu, a jedynie ustala rodzaj obrażeń i stopień naruszenia czynności narządów ciała, co pozwala sądowi na prawidłowe zakwalifikowanie zachowania sprawcy), takiej merytorycznej oceny dowodów dokonał. Jednocześnie tenże Sąd, w oparciu o powyższe, wyraził wątpliwość co do prawidłowości kwalifikacji prawnej przyjętej przez rzecznika oskarżenia wskazując, iż czyn zarzucony Z. K. mógł (ale nie musiał) wypełnić znamiona przestępstwa usiłowania zabójstwa.

Nie przesądzając w tym miejscu ani sprawstwa oskarżonego Z. K., ani przesłanek odpowiedzialności wobec niego należy dla potrzeb niniejszego orzeczenia wskazać na zasadnicze kwestie odnoszące się do meritum sprawy.

W sprawach, gdzie kluczowe dla wydania orzeczenia jest rozstrzygnięcie, czy pokrzywdzony był ofiarą usiłowania zabójstwa, czy też jedynie uszkodzenia ciała mogą istnieć trudności w ustaleniach odnośnie strony podmiotowej czynu, zwłaszcza zamiaru sprawcy. Zatem w praktyce rekonstrukcja procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy może następować głównie na podstawie uzewnętrzniionych przejawów jego zachowania. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie, z dnia 17.04.2008 r., w sprawie II AKa 59/08). Nie budzi wątpliwości, że przyjmowanie tzw. zamiaru ogólnego przy przestępstwach przeciwko życiu i zdrowiu wymaga, gdy chodzi o art. 156 § 1 k.k., aby zamiar sprawcy obejmował nie jakiegokolwiek naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, ale w aspekcie choćby ewentualnym ciężki uszczerbek na zdrowiu, w tym wynikający np. ze sposobu działania sprawcy. Ponadto między zachowaniem sprawcy a tym skutkiem musi istnieć związek przyczynowy, choć oczywiście nie jest wymagane uświadomienie sobie przez niego dokładnego przebiegu tego związku. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.01.2011 r., w sprawie II KK 188/10).

Zatem rozstrzygnięcie co do kwalifikacji prawnej zarzuconego Z. K. czynu, poza oczywistymi sytuacjami, które to w niniejszej sprawie nie zaistniała, może nastąpił dopiero po ustaleniu przez Sąd strony podmiotowej i przedmiotowej czynu, a co do których można wypowiedzieć się dopiero po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Reasumując, postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie uznania się nie właściwym i przekazania niniejszej sprawy, należało uznać za przedwczesne. Nie wyklucza to jednakże, w przypadku powzięcia wątpliwości kwalifikacji prawnej zarzuconego oskarżonemu czynu, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponownego przekazania przez Sąd Rejonowy niniejszej do sprawy zgodnie z właściwością jeśli tylko Sąd ustali w sposób należyty u oskarżonego zamiar dokonania zbrodni zabójstwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak na wstępie.